

EVA HIERTEIS

OSTROV VĚTRNÝCH KONÍ

PŘÁTELSTVÍ

Z větru a magie

OSTROV
VĚTRNÝCH KONÍ

EVA HIERTEIS

OSTROV
VĚTRNÝCH KONÍ

PŘÁTELSTVÍ
Z VĚTRU A MAGIE

přeložila Romana Hájková

Copyright text and illustrations

© 2021 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany

First published in Germany under the title INSEL DER STURMPFERDE:

EINE FREUNDSCHAFT AUS WIND UND MAGIE

All rights reserved

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Romana Hájková, 2023

Cover and Illustrations © Bente Schlick, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3193-0 (pdf)

Obsah

*Rychle jako vítr
Noční probuzení
Půlnoční návštěvníci
Jako ve vězení
Očichávání
Tajnosti
Ohniví duchové
a kouřoví skřítki
Umění přemlouvání
Praní a rozpaky
Do háje!
Jedno srdce a jedna duše
Přistižena
Ve stínu Bergin
Poplach
Jako zázrakem
Lunino tajemství
Kde je Nezbeda?
Klid před bouří
Znamení
Nebeský most
Jun dělá kakao
a dává věci do pořádku
Novinky
Velký závod*

Rychle jako vítr

Anila se vyhoupla na hřbet svého koně a sáhla si na šátek ve vlasech, který měl barvu moře. Na pláži bylo najednou úplné ticho, jako by vítr zadržoval dech a čekal, co se bude dít. Nilla, jak jí všichni říkali, zaváhala. Opravdu to má udělat? Její nejlepší kamarád Tommo neměl dnes na závod čas. A ona musí trénovat. Takže jediné, co jí zbývalo, byl vítr.

Sundala si šátek a tmavé kudrnaté vlasy se jí rozvlnily kolem obličeje. Zatřepala hlavou, předklonila se, objala svého hřebce pažemi kolem krku a zabořila nos do jeho srsti. Srdce jí bušilo vzrušením – stejně jako Větrnému tanečníkovi. Cítila jeho teplo, svaly pod hedvábnou srstí a sílu, která čekala jen na její povel. „Jsi připraven?“ zašeptala mu do ucha a zasmála se, když ji v nose zalechtala hříva. Hřebec hrabal kopyty v písku a nedočkavě přešlapoval. Jemná

modrá látka vlála Nille v ruce. Vítr se vrátil a netr-
pělivě s ní škubal. Nilla se naposledy rozhlédla, aby
se ujistila, že tam nikdo není. Rozhlížela se po pláži
a její pohled zabloudil až k černým útesům, kde se
ve větru pohupovaly nízké dračí stromy a natahovaly
svoje větve k nebi, jako by se chtěly dotknout mraků.

Moment! Nebyl za jedním ze stromů nějaký stín?
Nilla měla někdy pocit, jako by ji někdo sledoval.
York, kluk z vesnice, ji v poslední době nespouštěl
z očí. Asi ji považoval za velkou soupeřku a mož-
nou vítězku Velkého závodu, který se bude konat
za několik týdnů.

Znovu propátrala očima řady stromů. Podívala
se dokonce i na moře, odkud se valily vysoké vlny
a tříštily se o balvany ve vodě. Ne, široko daleko ani
duše. Jen ona, její kůň a pár vrískajících racků nad
hlavou. Zavrtěla hlavou a pousmála se, asi to byl jen
strach, že je někdo přistihne.

Nilla se narovnala. Větrný tanečník nastražil uši
a odfrkl. Patřili k sobě. Její kůň při ní stál v dobrém
i ve zlém. Silný, hravý a nepoddajný jako vítr sám.
V tomhle ohledu si byli tmavá dívka a světlý kůň vel-
mi podobní. Větrný tanečník byl ten nejlepší kama-
rád, jakého si Nilla mohla přát. Byl krásný a chytrý.
Nerozumný a tvrdohlavý. A nezlomně věrný.

Na Maolisu, tomhle větrem ošlehaném ostrově
daleko od zbytku světa, na tomhle kousku sopečné

země mezi větrem a vlnami, nebyli člověk a kůň jen nejlepší přátelé, ale spřízněné duše a byli od narození neoddělitelně spojeni. Tady měl každý člověk svého koně a každý kůň svého člověka. Bez Větrného tanečníka by se Nilla cítila jen poloviční. Všechno, co by zažila, by bylo jen z poloviny tak krásné. Užila by si jen polovinu zábavy, radosti a energie.

„Běž!“ vykřikla Nilla a pustila šátek. Vítr jí ho okamžitě vytrhl z ruky, zakroužil s ním a vynesl ho vysoko do vzduchu. Chvíli ho tam nahoře držel, až si Nilla myslela, že ho pustí a nechá pomalu doplachtit k zemi. Ale vítr si to rozmyslel a prudkým závanem nechal šátek letět přes pláž. Větrnému tanečníkovi stačil jemný stisk dívčiny chůle a vyrazil. Divokým cvalem se hnal za látkou, která se třepotala ve vzduchu jednou výš a jednou níž. Zpod kopyt mu odlétával jemný černý písek, jehož tady – pod útesy s kameny a balvany – byla spousta.

„Běž! Utíkej jako vítr!“ pobízela Nilla koně. Oba dobře věděli, že by to neměli dělat. Ale byla to taková zábava! Nilla měla pocit, že to vítr cítí stejně a že si s ní hraje. Když se vzduch zatřpytil tmavě modře, další poryv byl vesele světle růžový. Ale vyzývat vítr bylo zakázáno. Vítr hnal mraky, přinášel déšť, burácel v bouřích a vyvolával povodně, které znamenaly současně život i zkázu. Byl nepředvídatelný jako vznětlivé náladové dítě, jež nevědělo,

jak využít svou sílu. Proto existovali lidé jako mistr Jun, kteří ho uměli uklidnit, aby nezpůsobil ještě větší škody.

Ale Nilla se větru nikdy nebála. Když vyl a hvízdal ulicemi vesnice, měla pocit, že jí zpívá písničku. Zatímco rachotil okenicemi a škrábal větvemi stromů o jejich chýši, znělo jí to jako pozvání, aby šla ven a pohrála si s ním. Stejně jako dnes. A jakmile jí foukl do vlasů, bylo to jako pohlazení – drsné a láskyplné.

Právě teď ale nabral divokou fialovou barvu a šlehal Nillu jejími kudrnatými vlasy do tváře, až skoro nic neviděla. „Rychleji, rychleji!“ naléhala na Větrného tanečníka, ale silný poryv jí vyrval slova ze rtů.

Přestože ze sebe stříbrošedý hřebec vydával všechno, vzdálenost od kousku modré látky se stále zvětšovala. Nilla se ještě víc předklonila. Vnímala, jak svaly Větrného tanečního pracují. Cítila v obličeji kapičky zpěněných mořských vln. Už neslyšela bubnování kopyt, vnímala jen bušení svého srdce, supění Větrného tanečníka a vítr hvízdající kolem uší. Jako by se vznášela.

Nejraději by rozpřáhla ruce. Místo toho ale upírala oči před sebe, kde se ve vzduchu kroutil a převracel její šátek.

Náhle se před nimi objevila řada velkých černých balvanů, které se odlomily z útesů. Během vydatných dešťů předchozí noci přibýlo pár nových.

Šátek letěl výš a dál. „Nezpomaluj!“ volala Nilla a Větrný tanečník skočil. Přitiskla se k němu ještě pevněji a pak vzlétli a svištěli vzduchem.

Nebylo to jen *jako* létání. Oni *opravdu* letěli! A bylo to nádherné. Nilla se cítila lehká jako její šátek vlající vzduchem těsně před nimi. Krátce zavřela oči a cítila se jako pták.

Jakmile je znovu otevřela, látka se jí zatřepetala kolem obličeje a Nilla se pro ni natáhla. Ale šátek už byl pryč a její prsty sáhly jen do prázdnoty.

Až když byli daleko za skalami, kopyta Větrného tanečníka znovu přistála na písku. Nilla tiše zaklela. Pokud svůj šátek brzy nechytí, vítr ho zanes nad moře a bude pryč. Konec Perlové zátoky byl už na dohled. Pláž se zúžila a skalní stěna vpravo byla o něco blíže. O nohu se jí otřel trs trávy rostoucí na téměř holém kameni. V tomhle místě byly útesy trochu nižší a mezi nevysokými trnitými keři a květinami pohupujícími se na krátkých stoncích se vinula strmě stoupající stezka. Nilla neměla jinou možnost než zpomalit.

Najednou šátek uvízl v trnech. Nilla se zasmála a chtěla ho sebrat, ale v tom se přihnal poslední silný poryv, látka jí vyklouzla z prstů a odletěla do moře.

Vítr zase vyhrál. „Sakra, sakra, sakra!“ zaklela Nilla. Teď bude muset svému pěstounovi vysvětlit, proč přišla o další šátek. Stejně jako předchozí den. A den předtím a předtím... a ještě předtím...

Ale i tak to byl skvělý závod. Zastavila Větrného tanečníka a z rozpáleného obličeje si odhrnula vlasy. Mezi kameny, nízkými dračími stromy a keři vítr náhle ustal a oteplilo se.

Hřebec těžce oddychoval, stejně jako Nilla. Láskyplně mu čechrala hřívu. „Ten závod byl šílenství.

Hlavně ten skok! A pro mistra Juna jistě najdeme nějakou výmluvu, vid'?" Se zamyšleně pokrčeným obočím se podívala na západ, kde slunce pomalu sestupovalo za strmou stěnu sopky. „A musíme rychle,“ zamumlala. „Už bychom se měli vrátit domů.“

Větrný tanečník se dal do pohybu, jako by rozuměl každému slovu. Svorně klusali po stezce, dokud nedosáhli travnaté pláně, kde žilo koňské stádo. Za keři a ovocnými stromy na jejím okraji už bylo možné zahlédnout kouř stoupající z vesnice.

Člověk a kuň od sebe nikdy nebyli daleko – a ani dlouho. Ale pro Nillu bylo i krátké odloučení na noc těžké. Jako třeba když ji a ostatní děti učila Kaitlin číst, psát, počítat a medicínu. Dokonce i večer, zatímco se vesničané shromažďovali u ohně, vyprávěly se staré příběhy a legendy a všichni viseli mistru Junovi na rtech, Nilla občas tajně odběhla, aby ten den naposledy navštívila Větrného tanečníka.

Neochotně sesedla. Větrný tanečník sklonil hlavu a na chvíli si opřeli čela o sebe. Spojení Nilly a jejího hřebce bylo ještě hlubší, než bylo na Maolisu obvyklé. Když položila svoje čelo na jeho, cítila, co se děje v jeho hlavě, a viděla obrazy, které viděl on. Ne vždycky, ale často.

Nilla se jednou zeptala Tomma, jestli to má se svým hřebcem Ikarem stejné, ale on se na ni jen divně podíval. A tak si to od té doby raději nechávala pro

sebe. Bylo to jejich tajemství, její a Větrného tanečníka. Teď Nilla svým vnitřním okem viděla obrazy z jejich závodu na pláži. Vířící modrou látku a tmavé skály, které byly stále blíž a blíž.

Dlouho jen tak stáli mezi všemi ostatními koňmi. Vítr se proháněl vysokou trávou tak, že vypadala jako houpačící se vlny.

Nilla pohladila Větrného tanečníka po čumáku a on jí svým teplým dechem foukl do rukou. „Už teď mi chybíš,“ povzdechla si. Pak se otočila a odešla.

U skupiny velkých kamenů se zastavila a ohlédla. Světlá srst jejího hřebce zářila ve večerním slunci mezi ostatními koňmi jako tekuté stříbro a jako třpytivé kapky deště ulpívající na stéblech trávy. Pokaždé jí lámalo srdce, když ho opouštěla. Nejraději by si ho vzala do jejich chýše, nebo by ho alespoň postavila před ni. Ale koně v noci do vesnice nepatřili. Potřebovali širé nebe, vítr a prostor. A jak jí vysvětlil mistr Jun, ze všeho nejvíc potřebovali svoje stádo, které jim dávalo pocit klidu a bezpečí.

Nepatrně zvedla ruku. „Uvidíme se zítra, ty moje vichřice!“ zašeptala.

Hřebec, jako by ji slyšel, zvedl hlavu a podíval směrem k ní.

Noční probuzení

Vesnice ležela skrčená v dolíku jako kolouch ve vysoké trávě. Ze střech nízkých chýší stoupal kouř a vítr roznášel hlasy spolu s vůní smažených ryb a čerstvě pečeného chleba. Nille se sbíhaly sliny. Utíkala vesnickou ulicí.

„Už jsem doma!“ zavolala, rozhrnula závěs z mušlí, které zacinkaly na dlouhých šňůrách, a vběhla do chýše. „Mám opravdu velký hlad, mohla bych dostat celou...“ Zmlkla. „June?“

Žádná odpověď.

Až teď si všimla, že ohniště je studené. Rozhlédla se. V hlavní místnosti, v níž byl jen jednoduchý stůl se čtyřmi židlemi a několik prken přibitých ke stěně sloužících jako police, byly ještě jedny dveře. Vedly do místnosti, která byla zároveň podkovárnou a studovnou. Často se stávalo, že Nilla už ležela na slámě

na zemi a Jun v záři svíček nebo posledních uhlíků z kovářské pece studoval. Přes kovadlinu si položil širokou desku a četl různé svitky a těžké knihy se zažloutlými, zvlněnými stránkami.

Ale teď tu nikdo nebyl. Ke stropu se vznášelo jen tenké vlákno kouře. Na háku visela Junova kožená kovářská zástěra zčernalá sazemi a vedle ní jedna novější, Tommova, která ještě nebyla tak špinavá. Chlapec byl u Juna v učení už půl roku a mistr ho učil všechno o umění podkovávání a někdy i něco víc. Protože Jun byl mnohem víc než jen podkovář.

Na Maolisu měli všichni lidé ke koňům mimořádný vztah a Jun měl výjimečné spojení nejen se svým vlastním koněm, ale i se všemi ostatními. Koval je a těm, kteří podkovy neměli, se alespoň staral o kopyta. Ošetřoval je, když byli nemocní nebo zranění. Vždycky se jim dlouho a pevně díval do očí a dokázal tak poznat, co jim chybí. Koně ho nechávali dělat všechno a nikdy ho neukousli, ani když jim jeho dotyk působil bolest. Věděli, že oplývá zvláštními schopnostmi, které má jen velmi málo lidí. Cítili to koně, lidé, a vnímal to dokonce i vítr, který se jím nechal okouzlit, a možná i trochu zkrotit. Mistr Jun jako by ho krmil, sypal na okenní parapety květy, stavěl tam misky s mlékem, s jemnou bílou moukou a zlatožlutými zrny obilí. V době podzimních bouří občas vylezl na střechu svojí chýše, aby tam větru

nabízel dary vesničanů. Vítr si to pak všechno odnesl a zněl trochu klidněji.

Je snad mistr někde venku? přemýšlela Nilla. Možná na střeše? Otočila se a zavázala si do vlasů nový šátek.

Volala všude kolem.

Běhala okolo chýše.

Ale Jun nikde nebyl.

Pak uslyšela Tommovu matku, jak řinčí nádobím v sousední chýši. Dveře byly jako vždycky otevřené. Elanor se točila v kuchyni a dlouhé sukně kolem ní jen poletovaly. Zatímco si její nejmladší synek Theo hrál na zemi s dřevěnými koníky, ona něco míchala ve velkém kotlíku nad sporákem a současně na pánvi obracela tenkou placku. Plochý chléb se ve vzduchu otočil a znovu bezpečně přistál. Elanor vařila ráda a bylo to jako v divadle. Sledovat ji, jak se točí mezi hrnci a pánvemi, bylo snad ještě zábavnější než to pak jíst. S Junem to bylo úplně jiné. Kolem přípravy pokrmů nedělal žádný velký povyk, ale znal ty nejjemnější kořinky a nejchutnější bylinky. Skoro ke každému jídlu měli čerstvý chléb, jehož zbytky si nakonec namáčeli do medu.

„Nillo, zlatíčko moje, pojď dál!“ zavolala na ni Elanor a pokynula jí dovnitř. Zlatíčko říkala všem svým dětem. A Nille. „Máš hlad?“ Vzala do ruky misku s polévkou, a aniž by čekala na odpověď, položila ji na stůl. Misku se zařinčením následoval hrnek,

mušle místo lžíce a nakonec přesně cíleným kopem přidala ke stolu další stoličku. Pak si Nillu přitáhla k sobě, zahalila ji závojem svých dlouhých rezavých vlasů a objala ji tak pevně, až dívka skoro nemohla dýchat. Místnost mezitím naplnil pach spáleniny.

Nilla se se smíchem z těsného objetí osvobodila a pohládila Thea po hlavě. „Kde je Jun?“ zeptala se.

Elanor pokrčila rameny a sundala chléb z pánve. Na okrajích už byl úplně černý.

„A Tommo?“ vyzvídala Nilla dál.

Místo odpovědi jí Elanor podala džbán.

Nilla se vydala pro vodu. Ze všech chýší, které mýjela, se ozývalo řinčení talířů, veselé štěbetání a z některých i mlaskání.

Už z dálky viděla Tommovy lesknoucí se ohnivě rudé vlasy. Tahal balvany, aby zpevnil hráz, kterou vesničané postavili, když přehradili potok. Za ním s menšími kameny v rukou poskakovali jeho mladší sourozenci, dvojčata. Byli stejně pihovatí a zrzaví jako on. Nilla se musela usmát. Kdykoli viděla Tomma, dostala vždycky dobrou náladu.

„Ahoj Nillo!“ zakřičel na ni, když ji zahlédl, a shodil balvan do potoka, až se voda prudce rozstříkla kolem. Simo a Salu také hodili svoje kameny do vody a okamžitě zahájili vodní válku.

„No, kdepak jsi byla?“ zeptal se Tommo a s malým mrknutím dodal: „Ty moje zlatíčko.“

Nilla na něj vyplázla jazyk. „Sám jsi zlatíčko. A mnohem důležitější teď je, kde je Jun.“ Přeskočila pár plochých kamenů v místě, kde se potok vléval do rybníka, a sklonila se se džbánem v ruce k vodě tak, aby jí Tommo neviděl do obličejů.

Chlapec se usmál. Dokázal si představit, co měla za lubem. Znal ji dobře. Velmi dobře. Nic víc k tomu ale neřekl. „Nemám ponětí, kde je Jun,“ řekl. „Znáš ho přece. Nikomu neříká, kam jde.“

Nilla věděla, co tím myslí. Její pěstoun měl svoje vlastní způsoby. Nebyl to člověk, který by moc mluvil, a nikdy se neobtěžoval dlouhým vysvětlováním. Vždycky jí jen řekl, aby zapojila svou hlavu.

„A samozřejmě mě nevzal s sebou, ale odsoudil mě tady k té lopotě,“ zanaříkal Tommo s veselou grimasou, chytil se dlaněmi za boky a předstíral, že ho bolí záda.

Nilla zvedla džbán naplněný vodou a opatrně balancovala přes kluzké kameny ke břehu. „Ty chudáčku,“ pravila suše. „A mimochodem, už je jídlo.“

Simovi a Saluovi to nemusela říkat dvakrát. Okamžitě ukončili vodní bitvu a rozběhli se domů. Tommo najednou také zrychlil, takže Nilla jim s těžkým džbánem na rameni stěží stačila.

Při jídle všichni spěchali. Tommo a jeho sourozenci hltali proto, že byli na přesolená, příliš kořeněná